

har været udsat for ekstremt ydmygende behandling af officerer, der har drukket alkohol; de er blevet bedt om ting, som man ikke kan bede dem om.

Er det i sådan nogle tilfælde, hvor hr. Søren Krarup nu vil levere et voldsomt forsvar for de overordnedes rettigheder til, at de ikke skal lade sig beherske af rettighedstænkning eller sådan noget? Hvis de har lyst til at ydmyge nogle værnepligtige, så skal de selvfølgelig have lov til det. Var det ikke det, hr. Søren Krarup sagde?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg må hellere begynde, som jeg altid gør, med at sige, at jeg bliver så rørt over hr. Søvnalds stil, fordi han med så inderlig stemmeføring kan finde frem til netop den plet i hjertet, hvor man bliver grebet. Jeg ville egentlig gerne høre hr. Villy Søvnald fremkomme med en skitse af de sidste 135 års åndshistorie. Det synes jeg ville lyde meget spændende.

Men jeg må sige, at jeg desværre nok må gentage, hvad jeg sagde i min ordførertale, at det er forskellen på det civile og militære, der er afgørende. Rettigheder er noget, der hører hjemme i det civile i den forstand, at det forudsætter en lov, der simpelt hen giver en rettigheder. Uden lov er der ingen rettigheder. Det er det, man skal tænke på, når man taler om menneskerettigheder.

Kl. 16.50

Men med hensyn til de militære gælder det, at der er der en nødvendighed, som betyder, at vi må lave en militær straffelov, så vi ikke kan nøjes med den civile. For der er der en nødvendighed, som hedder krig, der gør, at disse normale rettighedsbegreber ikke kan fastholdes i en situation, hvor alt er kaos og anarki.

Det er det, der er sagen, og jeg ville godt – det kan jeg desværre ikke nå, for nu lyser det rødt – komme ind på sagen om livgarden, hvor jeg i sin tid gjorde tjeneste, og hvor man ikke var helt så flæbende som i dag, hvor en hvilken som helst lille, ynkkelig ordre om at skulle hente f.eks. et eller andet til en befalingsmand fører til, at man føler sig krænket.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Da jeg har ramt et ømt sted, vil jeg selvfølgelig gerne fortsætte. Det er så fremragende at høre et menneske, der ud fra en meget opspekuleret tankegang siger, at rettigheder skal man ikke

forvente. Hvis der er overordnede, der ønsker at ydmyge en, så følger det af den militære tankegang, som hr. Søren Krarup er fortaler for, at det skal de selvfølgelig have lov til.

Vi har haft sager om sexchikane, som er en af grundene til, at det er svært at fastholde kvinder i forsvaret. Men har man de lyster, så skal man ikke tro, hvis man er tilhænger af hr. Søren Krarup, at man kommer ind i et forsvar, der vil forsøge at begrænse de der ting.

Jeg håber, at hr. Søren Krarup vil fortsætte med eksempler og vise, hvordan man bestemt ikke skal regne med støtte fra Dansk Folkeparti i forhold til at forsvare dem, der kommer ind i forsvaret. Der er retten, ifølge hr. Søren Krarup, til at blive ydmyget. Der er retten til sexchikane. Der er retten til rituelle optagelser. Der er retten til det hele. Her er det i sandhed den stærke, der bestemmer.

Tak for det, det var dejligt at få Dansk Folkepartis synspunkter virkelig klargjort. Det er jo ikke altid, at det sker.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg bliver stadig væk rørt over hr. Villy Søvnalds gribende forsøg på at forstå noget, han ikke forstår. Det hedder militær straffelov. Det vil sige, at ordet lov er med. Når der er tale om lov, så er der også rettigheder. Men de er milevidt skilt fra den civile straffelov, fordi de sigter på en situation, hvor man først og fremmest er nødt til at vise lydighed. Det ophæver ikke, at der naturligvis også er rettigheder. Det betyder blot, at grænsen for disse rettigheder er flyttet ganske kraftigt.

Det, som jeg påtaler i denne lov bl.a. i forbindelse med begrebet krænke, er, at man vil flytte den civile tankegang ind i en militær straffelov og dermed reducere det hele til flæb.

Jeg har altså været soldat, og jeg mindes de skideballer – hvis jeg må bruge det ord fra denne talerstol – som jeg fik af oversergenter som en æstetisk nydelse, fordi det var inspirerede talere, der bragte sproget op på højder, som man normalt ikke oplever. Jeg synes, at det også derfor er en både litterær og æstetisk forringelse, der ligger i, at det skal være en krænkelser at få en overhaling.

Hele denne krænkelserproblematik er et udtryk for flæb. Det var tilmed min gamle konfirmand, der var livgardens talsmand, og jeg hørte ham stå der og flæbe over, at garderne havde skullet hente noget til deres befalingsmand. Jeg